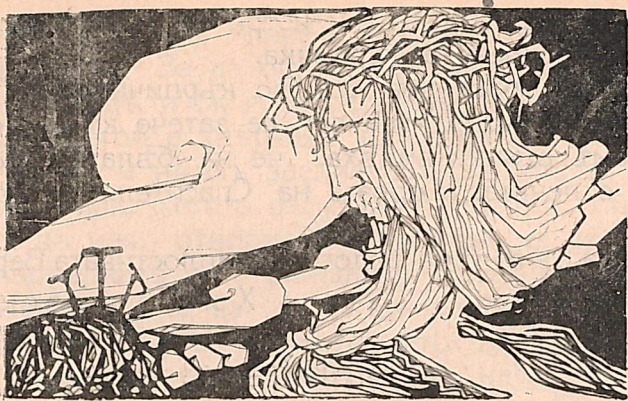

Вероника,

(ПО ВАГНЕРА)

Христосъ отиваше къмъ Голгота. Той самъ носѣше тежкия кръстъ, на който щѣха да го разпнатъ. Цѣла тѣлпа съ викове и буйства вървѣше следъ него и го ругаеше. Отслабналитѣ му ржце и крака треперѣха. Шиповетѣ отъ трѣннения венецъ бѣха се набили по челото му и отъ раничкитѣ по лицето му се стичаха капки кръвъ. Христосъ носѣше своя грамаденъ и тежекъ кръстъ, а силитѣ му го напущаха. Той се спираше да си отдѣхне, но мжчителитѣ му не го оставяха. Тѣ го блѣскаха и ритаха. На едно мѣсто Исусъ падна и не можеше да стане. Почнаха да го биятъ съ камшици и да го ритатъ. Той се дигна съ голѣма мжка, като пакъ се олюляваше подъ тежестъта на кръста. Лицето му бѣ не само окървавено, но и много опрашено. Той едва гледаше отъ налепения по очитѣ му прахъ. А и шиповетѣ бѣха се набили още по дълбоко та отъ ранитѣ струеше още по вече кръвъ.

Едно хубаво 14 годишно момиченце съ руса коса и сини очи, като видѣ блѣдото, окървавено и измъчено лице на Иисуса се просълзи. Това момиченце се казваше Вероника. То извади чистата си кърпичка и се затече та я намокри въ студена вода. После се върна и смирено се доближи до Христа. Той я гледаше кротко съ благитѣ си хубави очи.